

Charlie Weimers: Tal vid KDU:s riksmöte i Västerås 2010

Talare

Charlie Weimers
Ordförande KDU

Datum

13 maj 2010

Plats

Västerås

Jag har varit aktiv i tre valrörelser, men årets val är nog det viktigaste jag varit med om. Kanske det viktigaste vi som är här någonsin kommer att vara med om.

Socialdemokratiskt ledda regeringar har varit regel i Sverige. När det 1976 blev maktskifte så hade 40 år gått sedan Sverige senast hade en borgerlig statsminister. En majoritet av den svenska befolkningen fick då uppleva sin första borgerliga regering. De var med om något som Marita Ulvskog tyckte ”kändes som en statskupp”. De fick uppleva slutet för enpartistaten Sverige.

Men de borgerliga hann inte regera länge förrän ordningen var återställd. 1982 var det dags för (S)-regering igen. 1994 avlöstes Bildt-regeringen av Socialdemokraterna efter tre år vid makten. Socialdemokraterna har varit regel och de borgerliga undantag när det handlar om att regera Sverige. I år har vi en historisk möjlighet och en historisk uppgift. Vi kan – vi ska – se till att Sverige en gång för alla sätter punkt för Socialdemokraternas dominans. Vi ska se till att det blir fyra år till med Kristdemokraterna och Alliansen!

Valet handlar inte framför allt om vi ska ha Fredrik Reinfeldt eller Mona Sahlin som statsminister. Det viktigaste är inte vem som bäst kan plugga in fluffiga PR-begrepp. Sverige står inte och faller på Sahlins Louis Vuitton-väska eller ens Göran Hägglunds stilmässiga utklassning av övriga partiledare. Valet handlar om vilket Sverige du och jag ska leva i när vi pluggar, jobbar, träffar någon att älska, känner oss uppåt eller neråt, går hem från krogen, träffar våra vänner, funderar över att skaffa ett nytt boende, när vi ser sjuåringen gå iväg till skolan för första gången... Valet handlar om vår framtid.

Jag tänkte att vi skulle göra en liten resa in i framtiden. Till 2022 närmare bestämt. Hur skulle Sverige se ut efter 12 år av Mona Sahlin och de rödgröna?

Många utav er känner Josefin från Stockholms Stad, så jag tar henne som exempel. Josefin är född 1992 och kommer att fylla 30 år 2022. Hoppas jag blir bjuden, trots att jag indirekt nämner din ålder och trots att du nu kommer att utsättas för ett vänsterexperiment.

Efter studenten 2011 söker Josefin in till högskolan. Hon söker in på Psykologprogrammet i Lund, men trots höga betyg kommer hon inte in. Alliansen avskaffade 2010 positiv särbehandling vid universitet och högskolor, men en av den nya rödgröna regeringens första åtgärder var att återinföra det. Det antagningssystem som Josefin möter ger automatisk förtur åt män, vid lika meriter, på utbildningar där antalet kvinnliga sökande är i majoritet.

Josefin får bita ihop och söka en annan utbildning. Det viktiga, förklarar högskoleministern Ida Gabrielsson (V), är att komma tillrätta med att alltför många studenter väljer enligt traditionella könsmonster.

När Josefin till slut får upp ögonen för matematiken vid Stockholms universitet så slås hon av den bredd som finns inom ramen för programmet. Hon har i och för sig en ganska begränsad kunskap om matematikens historiska grund, med tanke på att den manliga dominansen under matematikens barndom måste vägas upp med samtida – kvinnliga – matematiker. Några lärare på institutionen har klagat över att kvaliteten försämrats efter att genuscertifieringen blivit lag, men de synpunkterna når aldrig fram till Josefin. Lärarna vill så klart behålla sina jobb. Det blev dock smått pinsamt för Josefin under en av föreläsningarna, när hon började prata trots att den kvinnliga talartiden var ute. Genuscertifikatet kräver ju att ”utrymmet att ta plats ... på seminarier och föreläsningar bör fördelas lika mellan kvinnor och män”. I genuscertifikatets ungdom var detta bildligt och inte bokstavligt, något som förändrades när Ida Gabrielsson (V) tog över ansvaret för högskolefrågorna.

När Josefin är färdigutbildad har hon en studieskuld på 200 000 kr. Hon hoppas kunna få tag i ett jobb som gör att hon kan betala av pengarna snabbt. Den som är satt i skuld är ju inte fri, minns hon att någon sade när hon var yngre.

Men konkurrensen om jobben är hård. Eftersom hon har pluggat i fyra år så har hon ingen arbetslivserfarenhet. Att de som jobbat i några år har ett försteg märks ganska snabbt. Skillnaden är stor mot när Sara, hennes syster, började

jobba. Då hade den borgerliga regeringen gjort det billigare att anställa genom att halvera arbetsgivareavgiften för unga under 26 år, men det togs bort vid maktskiftet 2010.

Josefin får ändå till slut tag i ett arbete. Hon jobbar mycket för att kunna betala av studieskulden, men märker efter ett tag att skatten stiger över 50 procent. Hon tjänar över 30 000 kr i månaden, och räknas därmed till en av de ”rika” som ska beskattas med 20 procent extra. Hon gör en kalkyl och kommer snabbt fram till att hon nog hade fått en bättre livsinkomst på att hitta ett arbete direkt efter studenten, istället för att påbörja en lång och dyr högskoleutbildning. Men det är ju hög tid att komma på det när man sitter med 200 000 kr att betala av.

Stugan som hon ärvde av en släkting fick hon sälja för att kunna betala fastighetsskatten. Samman dag som försäljningen minns hon hur Miljöpartiets ekonomisk-politiska talesman Mikaela Valtersson våren 2010 sade att de som inte hade råd att betala kunde ta lån för att betala fastighetsskatten. Hon kunde aldrig tro att Valtersson menade allvar. Nu vet hon bättre.

Tyvärr är också jobbskatteavdraget avskaffat, vilket ger henne 1 700 kronor mer i skatt varje månad. Efter Miljöpartiets segerval 2014 så kunde de tillsammans med Vänsterpartiet pressa fram en generell sänkning av arbetstiden till sex timmar per dag. Vänsterpartiet fick i sin tur med sig Miljöpartiet på kraven om 90 procent A-kassa och slopad karensdag, och inför det gav Socialdemokraterna med sig. Men finansieringen måste ju komma någonstans ifrån, och jobbskatteavdraget avskaffades i tre steg samtidigt som de rödgröna reformerna genomfördes.

Efter ett tag får Josefin ett erbjudande. Det är ett företag i Dalarna som behöver matematisk kompetens i samband med inträdet på den tyska marknaden. Lönen är bra, och det skulle ju vara kul att se något annat än stan, om än bara för några år. Men det känns tveksamt. Dels så kommer hon att behöva en bil, och varje vettig människa aktar sig för att skaffa bil nu när bensinpriset ligger på drygt 25 kronor per liter. Sedan så är det ju kallare uppe i Dalarna, och förutom att kyla är drygt i största allmänhet så ligger uppvärmningskostnaderna för en vanlig villa på i snitt 7 000 per månad. Höjningen av energiskatten har varit påtaglig med tanke på att förtidsavvecklingen av kärnkraft måste finansieras. Dessutom är Josefin osäker på om företaget verkligen kommer att klara av expansionen till Tyskland, med tanke på att Dalarna är beroende av

vägtransporter för leverans till Tyskland. Förutom att vägarna är katastrofalt dåligt underhållna på grund av Miljöpartiets stående veto mot vägsatsningar så har ju den kilometerskatt som infördes 2010 höjts i flera steg. Företagsledningen använder i dagsläget Dala Airport för att komma ut i världen, men flygplatsens framtid är osäker på grund av den flygskatt som infrastrukturminister Karin Svensson Smith (MP) 2014 fick igenom efter segdragna förhandlingar. Talet om att förbjuda allt inrikesflyg söder om Sundsvall oroar också en aning.

Josefin bestämmer sig för att bli kvar i Stockholm.

Någon gång då och då funderar Josefin på hur det kommer att bli den dag det är dags att skaffa familj. Problemet är bara att flexibiliteten är ganska liten. Varje förälder kan ju ta ut högst 50 procent av föräldraledigheten, och skulle jobbet kräva snabba omkastningar så skulle det kunna leda till att barnet får vara på dagis redan 7,5 månader efter födseln. Det är klart att det inte går att vara ifrån arbetsmarknaden för länge, varken för henne eller hennes man. Men att det inte finns några olika alternativ känns ganska frustrerande... Hon minns ju att en del tog ut vårdnadsbidraget när det senast var borgerlig regering, och att föräldrarna själva kunde bestämma hur de skulle fördela tiden med barnen. Det verkade som att flesta var ganska nöjda med det.

Förskolan känns inte direkt lockande heller, med tanke på att kvaliteten sänkts på grund av ett allt sämre ekonomiskt läge. Många förlorade ju jobbet i samband med den industrikris som kom i spåren av den allt dyrare elen som den förtida kärnkraftsavvecklingen lett till. Begreppet ”jobless growth” kännetecknar nu Sverige, med tanke på att sysselsättningen inte ökat när ekonomin gått bättre. Många ekonomer pekar på att det lönar sig sämre att arbeta nu när regeringen avskaffat jobbskatteavdraget och infört 90-procents arbetslöshetsersättning. Den sänkta arbetstiden är naturligtvis ytterligare en faktor. Eftersom de rödgröna lagstiftade om att lönen skulle vara densamma som tidigare när folk gick från 8 till 6 timmars arbetsdag, så blev det massuppsägningar.

När Josefin kollar tidningen en dag minns hon när KDU kampanjade för lag och ordning. Det som påminner henne är att regeringens veteran och evige playboy, justitieminister Thomas Bodström, skriver på DN-debatt om varför regeringen återinför halvtidsfrigivning. Det är den enda större rättspolitiska reformen under mandatperioden. Bodström har tyvärr inte hunnit lägga så

mycket energi på att bekämpa brott den här mandatperioden, då hans nya deckare (67 kronor på PocketShop) tagit upp all tid.

Årets val är ett vägval för Sverige som kommer att ha konsekvenser för dig i din vardag, förr eller senare.

De rödgröna sätter systemet i centrum. Vi ser det i deras kollektivism, med dess maktordningar och könsmaktstrukturer. En rödgrön valseger kommer att innebära en kvoteringsoffensiv utan motstycke.

85 procent av svenska folket säger nej till kvoterad föräldraförsäkring. Bara 8 procent anser att riksdagen ska bestämma hur många månader mamman eller pappan ska vara hemma med sitt barn. Nu kanske ni undrar hur de rödgröna kan driva en sådan fråga när det folkliga motståndet är så kompakt. ”Barn har rätt till båda föräldrarna”, står det i socialdemokratiska pressmeddelanden. Men är det verkligen barnperspektivet som styr de rödgrönas agenda?

Ni kan sluta fundera. Miljöpartiets språkrör Peter Eriksson ger oss svaret. På frågan om det inte trots allt var så att föräldrarna vet bättre än politikerna vad som är bäst för de egna barnen svarade Eriksson att jo, så är det om man ser till varje person, men inte om man ska se till det samlade resultatet. Så låter det när familjerna ska hunsas. Så låter det när makten talar: Väljer du fel så ska du inte få välja alls.

När de är klara med familjerna så är det företagets tur. Om inte någonting händer så ska bolagsstyrelserna kvoterar. Här är det likabehandlingen och äganderätten som ska sättas på undantag. Att det är aktieägarna som ska utse styrelser i ett land som inte har planekonomi har länge varit en självklarhet. Senast Socialdemokraterna försökte sig på ett liknande ingrepp i äganderätten var när de på 70-talet ville införa löntagarfonderna. En viss andel av företagets vinst skulle gå till löntagarfonderna, så att företagets till slut skulle kunna köpas ägas av fackföreningarna. De röda har en lång tradition att alltid ifrågasätta den privata äganderätten vad gäller allt ifrån backelittelefoner till företag, dock verkar det vara fritt fram att äga Toblerone privat.

Hotet idag handlar inte om förstatligande om näringslivet, som det gjorde då. Hotet handlar om att kvoteringsoffensiven inte stannar vid de stora börsbolagen. Om de kan kvoterar, varför inte mindre företag, idrottsföreningar

eller församlingar? För jag lovar, i de rödgrönas Sverige är ingenting så privat eller personligt att det får fredas från politikens pekpinna.

De rödgröna vill att staten ska gå i främsta ledet när det gäller att behandla människor olika på grundval av deras kön. Jag som trodde att det var det vi ville bort ifrån. Jag trodde att jämställdhet är något vi uppnått när människors karriärer bestäms av prestation och kompetens. Jag trodde att vi skulle se människan, snarare än könet.

Risken är förstås också uppenbar att kvoteringen gör comeback på våra högskolor och universitet. I fokus för vänsterkartellen är då att de som väljer icke-traditionellt ska få gå före. Ni hörde tidigare ett exempel från Lund som inträffade 2008. En tjej som gick på i min skola på Hammarö samtidigt som mig utsattes för en liknande sak, när hon höstterminen 2005 nekades plats på sjuksköterskeprogrammet, trots bättre betyg än de män som kvoterades in. Det berodde på att (S)-regeringen 2003 gett högskolorna möjligheten att använda sig av lokala urvalsregler för upp till 10 procent av studieplatserna på en utbildning. Flera högskolor införde därför kvoter utifrån etnisk bakgrund eller kön.

En sådan politik tar ifrån människor deras livsdrömmar för att de har fötts med ”fel” kön. Den berövar människor möjligheten att påverka sin egen situation. I de rödgrönas Sverige ska människor bortsorteras på grund av sitt kön.

Det finns ett ord för det: Diskriminering.

Några utav er har upplevt känslan att få barn. Jag har aldrig gjort det, men jag föreställer mig att det är bland det största – och viktigaste – man kan vara med om. Att ens eget barn betyder allt. Att man är beredd att göra vad som helst för att sonen eller dottern ska må bra och känna sig trygg. Att något så viktigt som barnen ska behöva bli slagträ i de rödgrönas kvoteringsoffensiv är under all värdighet. Som om pekpinna är det som föräldrar frågar efter. Som om föräldrar inte skulle ta beslut i barnets intresse. Som om en enda lösning – tvångsdelning – fungerar för alla barn och föräldrar. Som om Mona Sahlin, Lars Ohly och Maria Wetterstrand vet bättre än dig vad som är bäst för ditt barn.

Snälla Mona, lämna familjen i fred. Ska det vara så svårt?

Söker man på ”radikalfeminism” på Wikipedia så kan man läsa att det ”är en

gren inom feminismen vars huvudsakliga tes är att kvinnors underordnade ställning i samhället beror på att vi lever i ett patriarkat. Patriarkatet, som också ibland omnämns ”könsmaktsordningen” ses här som den mest grundläggande strukturen i samhället.”

Medan radikalfeminismen fokuserar på könsmaktsordningen, så handlar genus om könen som social konstruktion. I Sverige tolkas genus utifrån likhetsfeminismen, vilket innebär att den som läser genus får lära sig att vårt beteende helt och hållet styrs av sociala faktorer. När jag skrev i Svenska Dagbladet om att Kristdemokraterna borde forma en borgerlig jämställdhetspolitik vid sidan av alla de andra partiernas genuskonsensus fick jag ett fantastiskt gensvar. Jag har faktiskt aldrig varit med om något liknande. Min slutsats är att det inte bara är KDU som ser ett antal väldigt stora risker med att upphöja radikalfeminism och likhetsfeminism i form av genusteori till officiell svensk statsideologi.

Mona Sahlin, Maria Wetterstrand och Lars Ohly sammanfattade för ett år sedan varför radikalfeminismen är ett av de största hoten mot friheten. De skrev i en gemensam debattartikel att en avgörande skillnaden mellan blocken är de rödgrönas insikt om att ”även det privata är politiskt.”. Nu skulle jag naturligtvis kunna ta Sahlin på hennes ord och konstatera att hennes privatekonomi därför blir politisk, men det var inte Tobleronepolitik vi skulle tala om.

”Även det privata är politiskt”. Vad innebär det, i praktiken? Det innebär såklart att föräldrarnas kärlek till sitt barn är politik. När du söker in till högskolan så är det politik. Ditt fritidsintresse är politik. Det innebär att godnattsagorna och leksakerna är politik. Det gör att vi snart inte har något privatliv kvar, och samtidigt som de tar det ifrån oss så kommer skattehöjar-Ohly att likt Sheriffen i Nottingham dyka upp i en plånbok nära dig.

Men politiseringen av hela vår tillvaro har faktiskt redan börjat. Statsideologin finns redan här. För när man betraktar utvecklingen inom den svenska förskolan, och tar del av den statliga utredningen ”Jämställdheten i förskolan” så slås man av att det var nog så här det kändes att sitta och lyssna på den östtyska statsradion under 70-talet. För vad säger man om utredningens utgångspunkt: ”svensk förskola representerar såväl ett barnpedagogiskt som ett könspolitiskt projekt”. Att det finns olika uppfattningar kring kvinnligt och manligt i vårt

samhälle är den bild jag personligen haft, men utredningen fastslår tvärtom att ”den nordiska synen är dock att kön är en social konstruktion”. Det räcker inte att såväl barn som föräldrar som personal upplever en hög grad av trivsel. Djävulen finns ju som bekant i detaljerna, och ”den som har på sig genusglasögonen behöver nog inte gå längre än till hallen för att upptäcka det... Barnen trivs, personalen trivs och föräldrarna är nöjda. Men som vi redan konstaterat, behöver inte trivsel automatiskt betyda att en förskola är jämställd”.

”Till slut har vi valt att lyfta bort vissa titlar från barnens hyllor eftersom vi inte känner att vi kan stå för det böckerna förmedlar. Vi kan komma att läsa dessa böcker i framtiden, t.ex. i samband med teman om hur det var förr i tiden, men vi vill inte att barnen ska bläddra i böckerna där både bild och text förmedlar passivitet för flickor och aktivitet för pojkar.” Statsideologin ska styra urvalet av litteratur, och det orwellianska nyspråket förmedlas till genusfabrikens uppväxande generation. Bort med Astrid Lindgrens närmast reaktionära beskrivning av Emils hyss och den roade men ”passiva” systemn Ida, in med Den lille näcken, Prinsen på ärten, Tummelasse och Lucky Lucy. För att sådana här statsideologiska tillrättalägganden redan förekommer får vi veta av utredningen: ”Många förskolor ändrar i själva berättelserna, till exempel genom att byta kön på karaktärerna eller genom att ändra i handlingen på något annat vis”.

Att utredningens intentioner genomförs i svenska förskolor finns det fler exempel på. Barnsånger som görs om, boktitlar som plockas bort och sagor som skrivs om så att du i en förskola nära dig kan ta del av Lucky Lucy, Tummelasse, Prinsen på ärten och nyupplagan av Den lilla sjöjungfrun i form av Den lille näcken. Det upplevda problemet med att tjejer och killar inte väljer att fördela tiden exakt lika mellan innebandyklubb, dockor och bilar gör att en ”könskodning” har ansetts nödvändig. På vissa håll banar det vägen för könsneutrala leksaker som exempelvis pussel. Andra, som Svartöstadens förskola i Luleå har tagit bort alla bilar för att pojkarna lekte för mycket med dem.

Jag tror på alla människors lika värde, möjligheter och skyldigheter. Jag tror att människans personlighet formas av arv såväl som miljö, och ja, jag tror att det finns vissa skillnader mellan kvinnor och män. Jag tror på alla människors rätt att söka sin egen väg till lycka. Jag är också fast övertygad om att föräldrar i regel är de som vet vad som är bäst för sina barn. Jag hoppas att det finns entreprenörer som ser möjligheten i att starta ett koncept för alla som vill slippa

statsideologin. En förskola där föräldrarna garanteras att barnen får vara som de är (och ja, det inkluderar att killar kan vara tärnor om de och föräldrarna vill det), att inga leksaker könskodas, att sagorna berättas i originalform, att föräldrarna får ha inflytande, att tjejer och killar får vara olika även om det är på ett sätt som passar in i beskrivningen av ”traditionella könsmonster”, och att trivsel för barnen och personalen får stå i centrum.

Alternativet är att radikalfeministerna lämnar våra barn ifred. Ska det vara så svårt?

Att den akademiska friheten sätts på undantag är ett annat exempel på den radikalfeministiska statsideologins genomslag. Jag har nämnt genuscertifikaten, som innebär att genusvetenskapens teorier, metoder och mål läggs över all forskning. De institutioner som inte vill inordna sig kommer såklart att gå miste om ekonomiska stöd.

När jag läste statsvetenskap så avkrävdes inte studenterna radikalfeministiska trohetslöften för att bli godkända. Allt annat hade gjort mig ganska chockad. Annat är det som gäller nu. I kursbeskrivningen för genusmomentet på Europaprogrammet vid Södertörns Högskola är kraven tydliga:

Inledningsvis ska ni (oavsett tema) förklara begreppet genus – den socialt konstruerade betydelsen av kvinnligt och manligt – med hjälp av kurslitteraturen. Det handlar primärt om att nedtona biologiska förklaringar till det som vi upplever som ”könsbundet” eller ”könsrelaterat” och i stället betona att sådana föreställningar utvecklas och förändras i sociala mellanmänniska sammanhang.

Statsideologin eller självständigt tänkande. För den student som vill bli godkänd är det bara en sak som gäller, och det är inte att räcka upp handen och stillsamt undra när den akademiska friheten och det självständiga tänkandet blev omodernt.

Statlig indoktrinering är farlig. Den fråntar oss rätten att utveckla vårt eget tänkande och vill stöpa lydiga medborgare som gör som makten säger. Det är en väg som mänskligheten slagit in på många gånger i historien, och den har aldrig slutat i något gott.

Vänner, vi har en utmaning: Det är upp till oss att säga det som många tycker är självklart. Nämligen att en seriös jämställdhetspolitik bygger på alla människors lika värde och möjligheter snarare än på tanken om 50/50, som handlar om att jämställdhet endast kan uppnås när exempelvis föräldrarna delar exakt lika på föräldraförsäkringen eller när statsvetenskapskursen har precis lika många kvinnliga och manliga studenter.

När de andra ungdomsförbunden talar könsmaktsordning och sociala konstruktioner tänker vi inte vara lydiga. Vi vet att de som accepterar radikalfeminismens premisser går vänsterns ärenden. Vi vet att pekpinnarna kommer att bli fler och fler om vi inte säger ifrån. Vi vet att genusvetenskapens teorier är starkt ifrågasatta av forskare som hävdar att vi är en produkt av både arv och miljö.

Vi vet att den genuscertifierade kejsaren är naken, och vi tvekar inte att säga det.

De rödgröna sätter systemet i centrum, och det är verkligen inget olycksfall i arbetet om vi får mindre makt över vår egen vardag. Själva idén med deras politik är ju att politikerna ska bestämma mer över oss, och att staten ska växa. Man skulle kunna säga att vår tillvaro demokratiseras, för att låna ett uttryck som Vänsterpartiet brukar använda när de vill ta makt ifrån människor och ge den till staten.

Sällan blir detta så tydligt som när Mikaela Valtersson från Miljöpartiet fick frågan vad de människor ska göra som saknar stora tillgångar men har ett hus som har värderats upp kraftigt, när de rödgröna har återinfört fastighetsskatten. Hennes svar var att de skulle ta ett lån eller sälja huset.

Att kunna belåna sitt hus eller bli tvingad till att flytta från sitt hem beskrivs i de rödgrönas värld som en ”möjlighet” och ”en tillgång som inte alla människor har”. Så talar bara den som ser människan som en kugge i systemet snarare än en unik person med rätt till värdighet och respekt.

Sverige ska en hög lägstanivå. Vi ska erbjuda en välfärd som ger en social trygghet till dem utav oss som har det allra svårast. Vem som helst kan förlora jobbet, bli sjuk eller förlora en nära anhörig. Att det finns ett socialt skyddsnet är någonting som är värt att värna.

Vi kristdemokrater brukar se det som att staten ska träda in när de andra skyddsneten inte fungerar. När familjen eller vännerna inte räcker till. När Kvinnojouren, kyrkan eller BRIS inte kan göra mer. I ett sådant läge måste staten stå som garant för att du eller jag får stöd.

Varför säger vi inte tvärtom, att staten borde stå först i ledet när människor behöver hjälp? Det är ganska enkelt egentligen. När staten träder in istället för enskilda människor, så tar man död på engagemanget, initiativkraften och ansvarskänslan. När människor slutar bry sig om varandra får vi ett kallt samhälle.

En lärare sade en gång till mig att hon hade blivit uppringd av en upprörd förälder som ville att skolan skulle styra upp sonens beteende. För föräldern var läget tydligt: Skolan hade misslyckats med sin uppgift att fostra sonen.

Ett annat exempel är den gamla tanten i Stockholmstrakten som var oroad över att hemtjänsten inte längre kunde köpa mjölk åt henne. En berättigad oro såklart. Men det jag minns är hennes svar på frågan om varför hennes två söner – båda boende i närheten – inte kunde hjälpa henne. ”Jag vill ju inte vara i vägen”, förklarade hon.

Ibland händer det att jag läser SSU:s tidning frihet. I senaste numret läste jag en insändare från Christopher Rydell, ordförande för Röda Fackliga Arbetare, om varför han har slutat ge. Så här skriver han:

”Jag hatar all form av godvilja.” När jag för första gången hörde orden blev jag mycket konfunderad. Vad menade han? Hur kan en person som kallar sig socialdemokrat hata när man delar med sig?

Vid den här tiden var jag med i ett otal organisationer, till hemmet handlades det Rättvisemärkt så klart, jag är ju socialist och det här var min bild av hur socialismen yttrar sig. Vi med allt vårt välstånd ska dela med oss till dem som har det sämre, till de fattiga. Vad jag då inte insåg var att jag blivit en av dem som accepterar kapitalismen.

Genom att jag stödde dessa otaliga organisationer så accepterade jag omedvetet att ansvar flyttas från samhället ner till individnivå.

Han accepterade omedvetet att ansvar flyttas ner från samhället ner till individnivå.

Vad han också omedvetet har gjort är att sammanfatta socialdemokratins innersta kärna: Att allt blir bra om politiken får lägga våra liv tillrätta, och att det faktiskt är någonting bra när människor är beroende av staten.

När människor själva tar ett medmänskligt ansvar och visar solidaritet med de som man själv kan hjälpa är i socialdemokratins värld något fult. Att ta ansvar för sina medmänniskor är ett hot mot statens roll som den enda instansen en människa kan vända sig till.

När jag igår arbetade med de sista förberedelserna inför riksmötet blev jag uppringd av en kompis. Han ville ha mitt råd i en för honom viktig fråga. För att vara en god socialist hade jag förmodligen fått be honom vända sig till den statliga samtalsakuten.

Men som kristdemokrater vet vi att den mellanmänskliga solidariteten, den som inte behöver ta omvägen via socialkontoret eller riksdagshuset, är ovärderlig. Hur vill jag att mina vänner bemöter mig om jag har det tufft?

Ett samhälle där fler behandlar varandra såsom man själva vill bli behandlade. Precis det är vad vår värdegrund handlar om.

De rödgrönas skattechock blir så mycket mer logisk när man vet att egenmakt, eget ansvar och oberoende inte är en socialdemokratisk målsättning.

Att den 50-procentiga rabatten på ungas arbetsgivaravgift ska bort med de rödgröna blir logiskt. Förmögenhetsskattens och fastighetsskattens återinförande är helt i linje med den växande statens ideologi. RUT-avdraget ska bort, och ROT-avdraget likaså. Det ska till en ny kilometerskatt samtidigt som bensinskatten höjs. Enkel rödgrön politik som tillfälligt drar in pengar till staten, men som långsiktigt sänker landsbygden och gör människor mer beroende av staten. Och som på sikt också minskar det offentliga ekonomiska utrymme, och våra möjligheter att hjälpa de som verkligen behöver hjälp.

Men de rödgröna behåller ju 69 av de 71 miljarderna i jobbskatteavdraget, kanske någon invänder.

Helt rätt. Det är i och för sig lite märkligt med tanke på att Thomas Östros kan säga ”Alliansen sänker skatten för de rika” baklänges om man väcker honom mitt i natten.

Men vet man att en sjuksköterska får behålla en månadslönen mer efter skatt idag än för fyra år sedan så är det inte svårt att förstå varför oppositionen skonar jobbskatteavdraget. Alliansen har sänkt hans eller hennes lön med 1 750 kronor, och Östros har nog på känn att det inte är en vinnare att lova höjd skatt för vanligt folk, även om även detta säkert kommer under mandatperioden om vänstern vinner.

För när den första skattechocken lagt sig, vad händer då? Den som frågar Vänsterpartiets finansministerkandidat Lars Ohly kanske får svar. Vänsterpartiet gjorde på sin kongress klart att de inte kommer acceptera att det stannar vid de förslag som de rödgröna redan ha lagt. Det måste till mycket kraftigare skattehöjningar för att Vänsterpartiet ska acceptera en rödgrön regering.

Vänner,

vad kommer vi att säga till varandra när vi möts om tolv år?

Jag hoppas jag att vi kan minnas den 19 september 2010 som dagen då Sverige slog in på en kristdemokratisk kurs, när det röda maktmonopolet en gång för alla bröts.

Att Sverige 2010 valde en regering som vet att människor kliver fram när staten kliver tillbaka, och som inte ser detta som ett problem.

Att 2010 blev året då den planerade kvoteringsoffensiven stoppades, och människor istället respekterades för sina individuella förmågor och egenskaper.

2010 stod radikalfeminismen fortfarande stark i Sverige. Men nedläggningen av Nationella Sekretariatet för Genusforskning blev första steget mot en normaliserad syn på jämställdhet. Idag är det människors lika möjligheter, rättigheter och skyldigheter som står i centrum.

2010 innebar en fortsättning för arbetet med att göra det mer lönsamt att arbeta. Det blev det definitiva slutet för bidragslinjen i svensk politik.

2010 var ett segerval för Kristdemokraterna. Partiet har sedan dess drivit igenom ett antal familjevänliga reformer, och det är inte längre någon som vågar föreslå pekpinningar för landet självständiga och trygga familjer. Det blev ett slut på över ett halvt sekel av reformer som försvagade familjen.

Mina vänner,

om fyra månader går svenska folket till valurnorna.

Det är ett val mellan oss som sätter människan i centrum och de som sätter systemet i centrum.

Det är ett val mellan oss som vill att människor ska växa, och de som vill att staten ska växa

Vilket Sverige vill du leva i?

Den 19 september är det upp till dig.

Taggar

2010, 2010-tal, Kristdemokraterna, Man, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/charlie-weimers-tal-vid-kdu-s-riksmote-i-vasteras-2010>